

РЕШЕНИЕ

№ 27315

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 03.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **6636** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.46а от ЗЧРБ.

Производството по делото е образувано по жалба от М. С. М., гражданин на С., настанен в СДНВЧ - Б. срещу Заповед №5392ПАМ-275/13.05.2026г. за налагане на ПАМ „Принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци“, издадена от началник на отдел „Миграция“ СДВР – МВР.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради нарушение на материалния закон и в противоречие с принципа за съразмерност. липсва индивидуална оценка и фактически основания, обосноваващи необходимостта от задържане в СДНВЧ. Липсват конкретни мотиви относно личността на жалбоподателя, поведението му, конкретния риск от укриване, не са изложени факти, които да обосновават опасност от укриване или осуетяване на производството. Не са посочени нови факти, от които да се изведе извод, че по-лека мярка би била неефективна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от служебен защитник – адв. С., който поддържа жалбата. Във връзка с определянето на по-лека мярка от принудително настаняване, доколкото в жалбата е посочено лице и адрес, на който чуждият гражданин е заявил, че ще пребивава се е свързал с лицето.

Ответникът – Началник на отдел „Миграция“ СДВР - МВР, в последното съдебно заседание не изпраща представител. Постъпило е писмено становище от юрк. И., оспорва жалбата, счита я за неоснователна и недоказана.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед №5392ПАМ-275/13.05.2026г. е наложена принудителна административна мярка „Принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ на М. С. М., гражданин на С., на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ. Фактическите мотиви на началника на отдел „Миграция“ СДВР – МВР са: „за това, че е налице опасност от укриване на чужденеца и съгласно мотиви, изложени в приложена по делото Докладна записка рег. №5392р-290/13.05.2026г., с цел организиране на връщането до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка“. Срокът е ограничен на не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

Според докладната записка на лист 10 от делото, на 13.05.2025г. в района на 09 РУ - СДВР е установен без документи за самоличност чуждият гражданин представил се за М. М. С., [дата на раждане] 8г., гражданин на С.. При извършената проверка е установено, че същият е със отказан статут на бежанец и хуманитарен статут - спрямо сирийският гражданин има влязло в сила Решение №11801/12.11.2024г. на Председателя на ДАБ, потвърдено от АС Хасково с Решение11801/12.11.2024г. както и има наложена принудителна административна мярка със Заповед с рег. № 4379ПАМ -714/18.07.2024г. за налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход“. По последваща молба на сирийският гражданин е издадено Решение №22Х/26.03.2025г., с която последващата молба не е допусната до производство за международна закрила, решението е обжалвано пред АС Хасково и потвърдено със Определение №5701/06.06.2025г. На 31.10.2025г. е подадена нова последваща молба за предоставяне на статут с рег. № КП017717, която е била нередовна.

При проведеното интервю, чуждият гражданин е заявил, че няма национален паспорт, средства за издръжка и подслон, както и няма адрес на който да пребивава. Разяснено му е, че е незаконно пребиваващ и трябва да се завърне в страната си по произход, на което е отговорил с категоричен отказ да се завърне и е обяснил, че ще се укрие и ще предприеме постъпки за заминаване в друга европейска държава – в 3. Европа.

Административният орган е възприел изявлението на чуждият гражданин като опасност от укриване, която го е мотивирала да издаде оспорената заповед. на 13.05.2026г. чуждият гражданин е настанен в СДНВЧ.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законовия 14-дневен срок от връчване на индивидуалния административния акт. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

По същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ – началник на отдел "Миграция" – СДВР, за компетентността на който са приложени Заповед №9426/06.12.2018г. на Директора на СДВР и Заповед №13з-5977/2025г. на директора на СДВР.

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, включително с мотивите в Докладна записка рег. №5392р-290/13.05.2026г. на мл.ПИ 02 група, сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ - СДВР, приложена по делото.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не

бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. В съдебно заседание бе предявена оспорената заповед на жалбоподателя М. М. С., който заяви, че лично я е подписал, както и потвърди подписа си върху жалбата. Макар в заповедта да няма подпис на преводач, на жалбоподателя очевидно е станало известно съдържанието на заповедта, тъй като своевременно я е оспорил пред съда, като в жалбата е развил подробни съображения за незаконосъобразност на наложената му ПАМ. В този смисъл не може да се приеме, че правото му на защита срещу заповедта е било ограничено или нарушено.

Съгласно чл.44, ал.6 от ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

В случая, чужденецът М. М. С., гражданин на С. е с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, като последващата молба от 26.03.2025г. също е отхвърлена, а тази от 31.10.2025г. е била нередовна и не е разглеждана. Заповедта за налагането на ПАМ „Връщане до страната на произход“ спрямо М. М. С. е издадена преди почти две години и до момента не е изпълнена. Няма данни по преписката, че чужденецът е възпрепятствал по някакъв начин изпълнението на заповедта за връщане в страната му по произход, издадена от Началника на ГПУ – К., има обаче фактически основания да се счита, че е налице опасност от укриване и осуетяване изпълнението на заповедта за връщане от 18.07.2024г., тъй като чуждият гражданин не е напуснал доброволно страната, не е направил постъпки за узаконяване на престоя си, а е продължил да пребивава и да се предвижда незаконно на територията на Ш. пространство без документи за самоличност. Няма данни чужденецът да работи, да разполага с достатъчно средства или да има сигурен източник на доходи на територията на РБългария, не е известно къде е неговото постоянно местоживее с конкретен адрес, на който по всяко време да може да бъде открит, за да може да се счита, че полка мярка по чл.44, ал.5 ЗЧРБ би била ефективна, спрямо него. Доказателства в този смисъл не са приложени към жалбата, напротив налице са данни в Докладната записка, че чуждият гражданин е признал, че няма средства за издръжка и подслон. В съдебно заседание чужденецът е заявил, че адресът, който е посочил в жалбата, като адрес на който има възможност да пребивава и който е негов адресат – [населено място], [улица], ет.3, ап.8 му е бил осигурен от адвокат, на този адрес е отишъл, но се оказало, че там има семейство, което живее отпреди.

Съгласно чл.44, ал.8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Предвидена в закона е процедура при необходимост за продължаване на мярката след изтичане на срока от 6 месеца, но не повече от допълнителни 12 месеца, както и възможност за незабавно освобождаване, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

По изложените мотиви, заповедта за настаняване в СДНВЧ се явява материално законосъобразна, а жалбата следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл.46а, ал.2 ЗЧРБ, Административен съд София – град, Първо отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. М., гражданин на С., срещу Заповед №5392ПАМ-275/13.05.2026г. за налагане на ПАМ „Принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци“, издадена от началник на отдел „Миграция“ СДВР – МВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: